HALKIN SESİ

10 Ekim 1975

25 kuruş

ÖZEL SAYI

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

Vatan satıcılarının, işkencecilerin faşist partilerine oy verme, hesap sor!

SEVGİLİ İSTANBULLULAR,

Amerikancı AP ve faşistler, 12 Mart'ın meşhur bir işkencecisini karşınıza utanmadan aday diye çıkardılar. Şimdi sizden oy isteyen Faik Türün'ün elleri, sizin oğullarınızın ve kızlarınızın kanlarına bulanmıştır. İşkenceci Faik Paşa'nın elleri devrimci işçilerin ve aydınların kanına bulanmıştır. Grevleri yasaklanan binlerce işçinin, evlerine hapsedilen, sokakta konuşması yasaklanan üç milyon vatandaşın, kitapları yakılan aydınların, sokak ortasında vurulan gençlerin bu eski sıkıyönetim komutanına ahı ve hıncı vardır.

Faşist AP, hangi yüzle böyle bir zalimi aday gösteriyor? Çünkü 12 Mart dönemi kapanmış değildir. Çünkü işkenceciler ve zalimler hâlâ işbaşındadır. Zulüm ve işkencenin diğer sorumluları, diğer şehirlerin sıkıyönetim komutanları, kuvvet komutanları, 12 Mart bakanları bugün en yüksek mevkilerde, parti listelerinde değil mi?

Biz bütün işkencecilerden nefret ediyoruz. İstanbullular, Rumelililer, Doğulular, Karadenizliler, Orta Anadolulular, Egeliler hepimiz, biz Türkiye halkı; faşizmden, 12 Mart zalimlerinden nefret ediyoruz. Halkın vicdanı işkencecileri çoktan mahkûm etti, ama zalimlerden, ama işkencecilerden hesap soran olmadı. Ne meclis, ne siyasi partiler, ne mahkemeler bu yönde bir çaba göstermedi.

Zalimlere ses çıkarmamak yeni zulümleri davet etmek demektir. İşkencecilerden hesap sormamak, yeni işkencelerin kapısını açmak demektir.

Bugün de, yurdun dört bir yanında, Amerika ve Rusya'ya karşı ülkemizin bağımsızlığı için mücadele edenlere, Amerikan ve Rus uşaklarına karşı demokrasi için uğraşan devrimci ve yurtseverlere saldırılıyor. Devrimciler, yurtseverler, İzmir'de, Ankara'da, Cukurova'da zindanlara atılıyor, kurşunlanıyor ve işkence görüyorlar.

Türkiye halkı ne istiyor?

1. **BAĞIMSIZLIK İÇİN İKİ SÜPER DEVLETE, AMERİKA VE RUSYA'YA KARŞI KARARLI TUTUM!**
2. **EMEKÇİ HALKA TAM HÜRRİYET. FAŞİST ZULMÜN HESABI SORULMALI!**
3. **KÖKLÜ TOPRAK REFORMU : TOPRAK İŞLEYENİN, SU KULLANANIN!**
4. **IRKÇI BASKILARA, MİLLİ EŞİTSİZLİĞE VE DOĞUDA KOMANDO ZULMÜNE SON!**
5. **PAHALILIĞA SON! İŞ GÜVENLİĞİ, SENDİKA HÜRRİYETİ.**

İSTANBULLU YURTSEVER :

Yurdumuzu Amerika'ya satmak isteyen faşistlere, Türkiyemizi Rusya'ya satmak isteyen sosyalist maskeli sahte işçi partilerine revizyonistlere, karşı dur. Bağımsızlığımız için mücadele veren devrimcilere yapılan saldırılara göz yumma, sesini yükselt. **Halka kan kusturan işkencecilerden hesap sor.** Faik Türün gibi zalimleri aday göstererek senin şerefine leke sürmek isteyenlere gereken cevabı ver.

Halka açlık, sefalet ve zulümden başka bir şey getirmeyen MC partilerine (AP'ye, MHP'ye, MSP'ye ve DP'ye) oy verme! Onları her yerde tecrit et!

Biz şerefimizi ve yurtseverliğimizi, kurtuluş savaşımızda emperyalistlere karşı savaşarak ispat etmiş bir halkız. Emperyalistlerin eli kanlı maşalarını, Damat Ferit ve Nemrut Mustafa gibi işkencecileri yerle bir eden ve tarihe gömen bizlerdik.

28 - 29 Nisan 1960'larda, demokrasi için, Menderes zulmüne son verilmesi için, Turan Emeksizleri şehit veren biz, İstanbul halkıydık. O devrin zalimlerinden, Bumin Yamanoğlu gibi işkenceci polis şeflerinden nasıl hesap sorduysak, bugün de sesimizi yükseltelim: **İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULSUN!**

Yurdumuzda tek bir vatan satıcısı kalmasın!

Türkiyemizde tek bir işkenceci kalmasın!

Ne Amerikan, ne Rus çizmesi; yaşasın yarının aydınlık ve hür Türkiyesi!

AYDINLIK - HALKIN SESİ

FAİK TÜRÜN'DEN

İŞKENCE VE ZULMÜN HESABINI SORALIM

HALKIN SESİ'nin bu sayısı 100.000 adet basılmıştır

İŞÇİ SINIFI! SENDİKANI SOSYAL-EMPERYALİST UŞAKLARINA BIRAKMA

İbrahim Güzelce DİSK'in başına nasıl getirildi?

DİSK içinde yuvalanan sosyal-emperyalist işbirlikçisi revizyonistlere karşı devrimciler ve yurtseverler seslerini yükseltiyorlar. Dergimiz bu revizyonistleri teşhir eden devrimcilerin ve yurtseverlerin yazılarını yayınlayacaktır. Bu sayımızda Sosyalist Yol Dergisinin 4. sayısında Keren Can imzasıyla yayınlanan yazıdan revizyonist sendika ağası İbrahim Güzelce'nin karşı-devrimci faaliyetlerini açıklayan bazı bölümleri yayınlıyoruz.

«Genel Sekreter İbrahim Güzelce de bir başka görüşün temsilcisidir. 1967 yılında Basın-İş sendikası Genel başkanıyken, Almanya'da iş bulmuş, Almanya'ya gittikten sonra da genel başkanlıktan istifa ettiğini sendikasına ve üyelerine açıklamıştır.

«Kapatılan TİP'in kurucusu ve yöneticisi iken, uzun yıllar kaldığı Almanya'da sosyalizm anlayışında büyük değişiklikler olan Güzelce, bugün bürokratik sosyalizmden yanadır. Kendi düşüncesine getirilen her türlü eleştiriyi «Bunlar Maocu görüşler» diye yanıtlamaktadır.

«Şu anda hiç bir sendikanın yöneticisi değildir. Yani DİSK içinde dayanağı yoktur. Genel Başkanın genel kuruldan önce yaptığı bir çok Avrupa gezisinde kendisiyle görüşmüş ve genel kuruldan onbeş gün önce, Almanyadaki işinden izin alarak gelmiş ve genel sekreterliğe seçilmiştir. Genel sekreterliğe seçildikten sonra 20 günlüğüne Almanyaya gidip çalıştığı işten ayrılmış ve çocuklarını Türkiyeye getirmiştir.

....

«Bir araya gelmeden önce, gerçekleşmesi biraz zor düşünülebilecek olan bu garip koalisyon, dört aydır DİSK'i yönetmektedir. Yapılan ilk iş genel sekreter tarafından işe alınan genel sekreter yardımcısı ve basın müşavirleridir. Hepsi de genel sekreter gibi düşünen bu bürokratlar, derhal merkeziyetçi tavırlarını ortaya koyarak işe girişmişlerdir. Sendikaların eğitim işleriyle görevli olanları, basın işleriyle görevli olanları acele toplantıya çağırmışlar, tek eğitim, tek basın tezlerini kabul ettirmeye çalışmışlardır. Bu toplantılarda sendikaların görevlilerinin sordukları «Hangi çizgide birleşilecek, CHP mi, yoksa sosyalist görüşlerden birinde mi?» sorusuna cevap verilememiştir. Şimdi harıl harıl DİSK'in envanterini —insan gücü, vasıta, yayın organı araç-gereç vs— çıkarmakla uğraşan genel sekreterlik bürosunun aklına faşizmi telin mitingleri düzenlemek gelmiş ve onun çalışmalarına başlamıştır».

«... mitinglerde kendileri gibi düşünmeyen, DİSK'in saptadığından başka döviz ve slogan taşıyanları kürsüden «Maocu köpekleri susturun» gibi, Faik Türün'ün, Ali Elverdi'nin ağzına yakışan sözler sarfettikleridir. Yine kürsüden «O adamı linç etmeyin, buraya getirin» diye linç emirleri verdikleri de bilinen şeylerden... DİSK yöneticileri ne yapmak istiyor? Neye varmak istiyor? Bunun cevabı verilmelidir.... Türkler DİSK'i parti görevi de yapan bir kuruluş sanıyor. İşçi sınıfı partisine gerek görmüyor. Demokratik ortam sağlandıktan sonra parti kurulur diye bir de önerisi var. Bunu da Almanya'dan ithal yeni genel Sekreter öğretmiş olacak.»

Pedro Leon Arboleda'nın ölümü

Ağır baskı altındaki bir Güney Amerika ülkesi olan Kolombiya'dan Avrupaya ve ülkemize yeni ulaşan haberlere göre, Kolombiya Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in birinci sekreteri Pedro Leon Arboleda, Temmuz ayı sonlarında gerici Kolombiya rejiminin askeri birlikleri tarafından şehit edilmiştir. Kali şehrinde, parti yönetimine ilişkin görevlerini yerine getirirken kuşatılan Pedro Leon Arboleda, 300'ü aşkın düşman askerine karşı tek başına son nefesine kadar çarpışmış ve Kolombiya halkının kurtuluşu uğruna canını vermiştir.

Pedro Leon Arboleda'nın ölümü, Kolombiya'daki vahşi zulmün yeni bir örneğidir. KKP (M-L)'nin kurucusu ve ilk başkanı Pedro Vaskuez de 1968'de şehit edilmişti. Türkiyeli devrimciler olarak, Kolombiya Marksist-Leninistlerinin acısını paylaşırken, bu cinayetlerin Kolombiya halkının zafere ulaşmasını engelleyemeyeceğine olan inancımızı belirtmek isteriz.

ALMAN MAHKEMELERİNİN KANUNSUZLUĞUNU PROTESTO EDELİM

Ömer Özerturgut ve arkadaşlarının serbest bırakılması için açılan kampanya devam ediyor. İstanbul'da imza toplayan 893 devrimci ve yurtsever, aşağıdaki telgraf metnini Ankara'daki Federal Almanya Cumhuriyeti Büyükelçiliğine göndereceklerdir:

«Dört Türkiyeli yurtsever, Ömer Özerturgut, Hatice Yurttaş, Mustafa Tutkun, Yüksel Uğurlu birbuçuk yıldan beri Köln hapisanesinin hücrelerinde tutuklu bulunuyorlar. Hayali bir suçlama ile hapiste tutulan devrimcilerin hakkında hiçbir delil yoktur. Biz aşağıda imzası bulunan yurtseverler, Ömer Özerturgut ve arkadaşlarının derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.»

ÖMER ÖZERTURGUT VE ARKADAŞLARININ SERBEST BIRAKILMASI İÇİN ALMAN MAHKEMESİNE PROTESTO MEKTUPLARI YOLLAYALIM!

Mahkeme başkanının adresi:
Herr Dr. de Somoskeoy
5 KÖLN
Landgericht 1. gr. Strafkammer
Batı Almanya

«Türkiye'li dört yurtsevere hürriyet!» talebimizi Almanca olarak şu şekilde ulaştırınız: FREIHEIT FÜR VIER PATRIOTEN AUS DER TÜRKEİ!

Bütün devrimciler, bütün yurtseverler!

Yurdumuzun her köşesinden mektuplar yazarak, Alman burjuvazisinin sınıf adaletini protesto edelim. Dört Türkiye'li yurtsever bir buçuk yıldır Köln hapisanesinin hücrelerinde yatıyor. Bağımsız bir Türkiye istedikleri ve faşizme karşı mücadele ettikleri için hapsedilen devrimcilerin serbest bırakılmasını isteyelim!

Adana'da tutuklu bulunan yurtseverler serbest bırakılsın

Geçen sayılarımızda, Amerika ve Rusya'ya karşı «Tam Bağımsız ve Bloksuz Türkiye için İncirlik Yürüyüşü»ne katıldıkları için tutuklanan yurtseverlerin serbest bırakılması için protesto kampanyası açan Maraş, ve Antakya halkının topladığı yüzlerce imzayı yayınlamıştık. Bir kısmı mahkemece serbest bırakıldıktan sonra, halen dört yurtsever, Adana Cezaevinde bulunmakta ve tutukluluklar devam etmektedir. Halkın açtığı protesto kampanyasına katılan emekçilerin imzaları dergimize gelmeye devam etmektedir. Son bir hafta içinde Tarsus'dan 150, Maraş'dan 89, Pazarcık'dan 102, İskenderun'dan 43 imza daha dergimize ulaşmıştır. Protesto kampanyası şu taleplerle sona ermektedir:

«Tutuklular serbest bırakılsın!

«Faşist saldırganlardan hesap sorulsun, faşist yuvalar dağıtılsın!

«İşkencecilerden hesap sorul sun!

«Nato'dan çıkılsın, İncirlik üssüne el konulsun.»

Marksist Ustaların Işığında
KEMALİST DEVRİM-6

KEMALİST İKTİDAR FAŞİST DİKTATÖRLÜ

Troçkist tasfiyeciler, Kemalist iktidarın 1920'den itibaren «faşist bir diktatörlük» olduğunu iddia ediyorlar. Esasen onlara göre, «bugün dünyada kapitalist, sömürge ve yarı - sömürge ülkelerde sürekli faşizm şartları vardır.

ŞNUROV «FAŞİST» DEMESİNİ BİLMİYOR MUYDU?

Tasfiyeciler, bu görüşlerini kanıtlamak için Şnurov'un «Türkiye Proletaryası» adlı kitabını istedikleri gibi tahrif ettiler ve kendilerine göre «düzelttiler». Küçük çocuklar vardır, kendilerince yanlış olan her sözün üzerine atılıp «düzeltmeden» edemezler. Troçkist teorisyenler de iki satırda bir bunu yapmakdan kendilerini alamıyorlar. Lenin, Stalin gibi büyük ustaların veya Şnurov gibi Marksist yazarların fikirlerini aktarırken, «beğenmedikleri» yerlerde hemen parantez açıyor ve «düzeltmeler» koyuyorlar. Aslında onlar, kendi ukalalıklarını ve aynı zamanda cahilliklerini Marksizme yüklemeye çalışıyorlar.

Kemalist iktidarın «faşist» nitelikte olduğunu kanıtlamak için, tasfiyeciler Şnurov'dan aşağıdaki alıntıları yapıyorlardı:

«Bugünkü Türk hükümeti elbette diktatorya **(faşizm olmalı)** hükümetidir. Çünkü egemen olan Türk burjuvazisi tamamen güçsüzdür ve gelişebilmek için bütün halkı ezmek zorundadır.»

«Her ne kadar bazı görüntüsel demokratik şekiller mevcutsa da (seçimle meydana gelen parlamento, vs), Türkiye'de bugün -1929- mevcut olan düzenin özü, bütün demokrasilerden uzak bir diktatoryadır **(yani faşizmdir)**.» (Genel Eleştiri-parantez içindeki altı çizili yerler Troçkistlerin «düzeltmeleri» dir).

Şnurov, yukardaki iki paragrafı, faşizm tehlikesinin yükseldiği yıllar olan 1929'larda yazmıştı. Acaba Şnurov, «faşist diktatörlük» demesini bilmiyor muydu ki, kırk yıl sonra bir Troçkist almış eline kalemi, ikide bir parantezler açarak, O'nun «ne demek istediğini» açıklıyor ve «düzeltme» yapıyor?! Görüyor musunuz Troçkist teorisyenleri, «sağlam Bolşevik» mertebesini verdikleri Şnurov'u (ve hatta Lenin ve Stalin'i) düzeltecek kadar bilgin adamlar doğrusu.

FEODALİZM ZORBA İKTİDARLARIN SOSYAL TEMELİDİR

Binlerce Sovyet yazarından biri olan Şnurov'un Kemalist iktidarın niteliği konusunda söyledikleri gerçeği yansıtıyordu. Çünkü bu görüşler, o zaman Stalin ve Türkiye'li Komünistlerin yaptıkları tahlillere dayanıyordu.

Kemalist iktidarın demokratik bir nitelik taşımadığı bilinen bir gerçektir. Ama şu nokta da bilinir ki, demokratik olmayan her iktidar faşist değildir. Feodalizmi kökünden tasfiye edemeyen bütün ülkelerdeki iktidarlar, demokratik değildir. Bu ülkelerde orta çağ zulmünün, zorba ve keyfi iktidarların sosyal temeli yaşamaktadır. Çünkü demokratik devrim başarılmamıştır. Bu sebeple burjuvazinin ve toprak ağalarının demokratik olmayan, **zorba** diktatörlükleri hüküm sürmektedir. Fakat bunların hepsine faşist denmez. Aksi halde bugün bağrında feodal kalıntılar taşıyan bütün geri ülkelerin faşist olduğu yargısına varmak gerekir. Ezen sınıfların faşist diktatörlüğü ile, faşist olmayan diktatörlükler arasındaki fark, bir **zorbalık derecesi farkı** değil, doğrudan doğruya **nitelik farkıdır**. Geri ülkelerde faşist diktatörlük, hakim sınıfların **dünyadaki faşist kampla işbirliği eden** en gerici, en işbirlikçi, en şoven kesiminin açık terörcü diktatörlüğüdür.

İkinci Dünya Savaşına kadarki dönemde faşist diktatörlükler Alman, İtalyan ve Japon emperyalistleri etrafında kümelenmişti. II. Dünya Savaşından sonra Hitler'in çizmesini ABD emperyalistleri giydi ve dünyanın birçok ülkesinde faşist diktatörlükler tezgahladı veya bu tür diktatörlüklere destek oldu. Bugün ise faşist rejimler, dünyanın en zalim ve sömürücü emperyalistleri olan Sovyet yeni çarları ile ABD'ye en bağımlı ülkelerde görülmektedir.

KEMALİSTLERİN ZORBA DİKTATÖRLÜĞÜNÜ FAŞİZMLE KARIŞTIRMAYALIM

Meseleyi kısaca Kemalist iktidar açısından ele alalım. Kemalist burjuvazi, Kurtuluş savaşı ile aynı zamanda feodal sultanlığı da yıktı. Bu hiç şüphesiz Türkiye tarihinde demokratik nitelikte önemli bir adımdır. Bununla beraber Kemalist iktidar, feodal - komprador sultanlığın toplumsal temeli olan toprak ağalığı ile emperyalist sömürünün kökünü kazımadı. Türkiye'deki demokratik devrim, burjuva kurtuluş hareketi aşamasında kaldı, ikinci adım olan toprak devrimi aşamasına ilerleme girişiminde dahi bulunmadı. Bu sebeple Türkiye'de **zorba** bir burjuva - toprak ağası diktatörlüğünün toplumsal temeli yaşamaya devam etti. Sultanlığın yıkılması ve üst yapıdaki bazı reformlar, feodalizme bazı sınırlı darbeler indirmekle beraber, yarı - feodal yapı varlığını sürdürdü. Toprak ağaları, Kemalist burjuvazinin yanında devlet çarkının başında oturmaya devam ettiler. Böylece Türkiye, demokratik devrimini tamamlayamadı. Kemalistler, esas olarak yeni Türk burjuvazisinin temsilcileri olmakla beraber, toprak ağalarıyla birlikte hükümet ettiler. Buna bağlı olarak emperyalizmle de uzlaştılar ve giderek İngiliz - Fransız emperyalistlerinin kollarına atılmak zorunda kaldılar. Bu sebeple Kemalist iktidar, demokratik bir burjuva diktatörlüğü değildi, Ali Cevdet («Fahri» yoldaş) bu gerçeği 1933 yılında şu sözlerle belirtmekteydi:

«Savaştan sonra Kemalistlerin kurduğu burjuva hakimiyeti, 'barışçı' bir burjuva demokrasisi biçiminde değil, açık, çıplak ve zorba bir burjuva diktatörlüğü biçimindeydi.» (53)

Stalin, Kemalist hükümetin başından beri «işçi ve köylülere karşı mücadelenin bir hükümeti, içinde Komünistlere yer olmayan ve olamayacak olan bir hükümet» olduğunu belirtiyordu (54).

Kemalist hükümetin bu niteliği, Kurtuluş Savaşı yıllarından sonra daha da koyulaştı. Hızla zenginleşmek isteyen Kemalist burjuvazi ve müttefiki olan toprak ağaları, emekçi halk üzerinde zorba ve baskıcı bir diktatörlük uyguladı. III. Enternasyonal yayın organlarından çevirerek yayınladığımız belgeler, emekçi halk üzerindeki sömürü ve baskıyı somut bir şekilde anlatmaktadır.

Bu dönemde bazı faşist tedbirler alındığı açıktır. Bununla beraber, Dimitrov'un belirttiği gibi, gerici ve faşist karakterdeki baskı tedbirleri faşist diktatörlükle bir saymak, yığınlara doğru bilinç vermez, yığınların faşizme karşı mücadele gücünü harekete geçirmez, tersine zayıflatır (55). Nitekim zamanın Marksist - Leninistleri, Kemalist iktidarları hiç bir zaman «faşist diktatörlük» olarak görmemiş ve Kemalist hükümetlerin faşist kampa kaymaması için mücadele etmişlerdir.

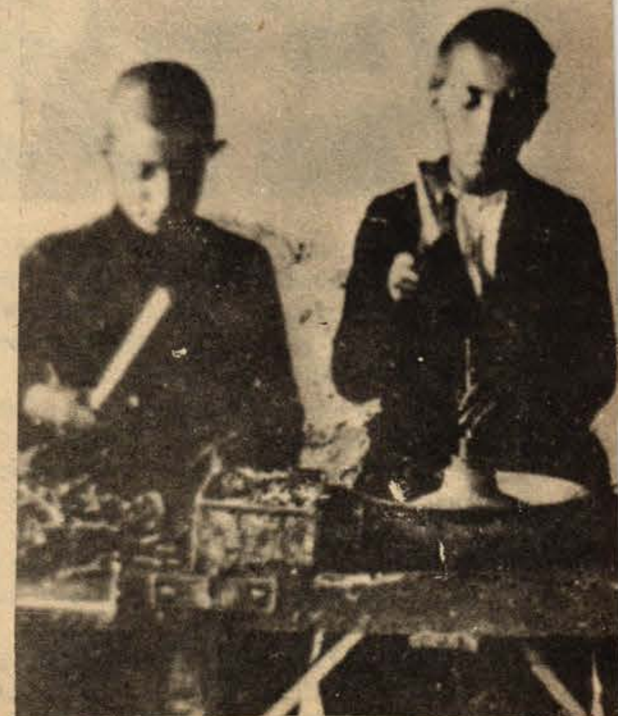
TÜRKİYE'DE FAŞİZMİN YÜKSELİŞİ VE «MİLLİ ŞEF» FAŞİZMİ

Kemalist iktidar dönemi, «TİİKP Davası SAVUNMA» adlı kitapta somut olarak incelenmektedir. Biz bu incelemeyi tekrar etmeyeceğiz. Fakat genel çizgileriyle bazı noktalara kısaca değinmek istiyoruz. 1925 yılı, Kemalist iktidarın halk yığınları üzerindeki baskısının yoğunlaştığı bir yıl oldu. Kürt halk kitlelerine uygulanan katliam biliniyor. Gene bu yıl çıkarılan «Takriri Sükun Kanunu» Türkiye Komünist hareketini şiddetle bastırmada kullanıldı. Hızla büyüyen Kemalist burjuvazi, özellikle 1927 yılından sonra İngiliz ve Fransız emperyalistlerine yaklaşmış, Sovyetlerle dostluk politikası zedelenmiştir. Bun bağlı olarak bu yıllarda emekçi yığınlar üzerindeki bas kı ve zulüm de artmıştır. 1930 yılından sonra uygulana devlet kapitalizmi, devletin zorba karakterini daha d kolaylaştırmıştır.. Bununla beraber Kemalist iktidar, b yıllarda İtalyan faşizminin yağmacı emellerine cephe al mış, gerek İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle, gereks Sovyetler Birliği ile iyi geçinmeye dikkat etmiştir. Bu dö nemde Kürt milliyeti üzerindeki baskı ve katliamlar de vam etmiş, 1935 yılında CHP ve devlet örgütü birleşt rilmiş, 1936'da İtalyan Ceza Kanunundan alınan faşi 141 - 142. maddeler kanunlaşmıştır. Ancak cezalar bu günkü kadar ağır değildir.

Uzatmıyoruz, fakat belirtmeliyiz ki, 1930'lar faşizmi Türkiye'deki yükseliş yıllarıdır. Faşist baskı ve tedbirle bu yıllarda adım adım yoğunlaştırılmıştır.. Bununla be raber bu dönemin iktidarları için «faşist diktatörlük» de mek gene de yanlış olur ve dünya devrimcileri böyle b yargıya varmamışlardır. Çünkü Türkiye, 1930 - 1934 yı ları arasında hâlâ Sovyetler Birliği ve Ekim devrimir karşı dikkatli bir politika izlemekte, düşmanlık gütmemel tedir. Devletin yayınladığı Lise tarih kitapları Ekim de rimi ve Lenin'den olumlu bir dille söz etmektedir. Bur bağlı olarak, Türkiye bu yıllarda İtalyan ve Alman faşis lerine cephe alan bir tutum içindedir.

1930'larda özellikle İngiliz emperyalistleriyle işbirl ğini adım adım yoğunlaştıran Kemalist burjuvazi, gide rek Sovyet dostluğuna sırt çevirdi. 1930'ların son yılla rında Sovyet düşmanlığı dış politikanın temelini meyda na getirmeye başladı. Aynı yıllar, tabiatıyla Alman em peryalistlerinin Türkiye'deki etkisinin arttığı yıllardı. B sırada İngiliz ve Alman emperyalistlerinin Türkiye'ye h kim olmak için yürüttükleri rekabet, son derece keski leşti. Çünkü savaş yaklaşmaktaydı.

Alman faşistlerinin savaşın ilk yıllarındaki başarıl rı, Türkiye'yi Nazilere yaklaştırdı. En sonunda Alman rın Sovyetler Birliğine saldırmasından dört gün önce, Haziran 1941'de Türk - Alman Saldırmazlık Paktı imz

Kurtuluş Savaşımız yediden yetmişe kadar b

MÜYDÜ ?

landı. Türkiye hükümeti bundan sonra tarafsızlık maskesi altında Nazi taraftarı bir politika izledi. Hakim sınıfların en gerici ve vurguncu kesimlerinin Nazi işbirlikçisi Saracoğlu hükümetinin kurulması, Türkiye'deki faşist yükselişin zirvesi oldu. Türkiye halkı İkinci Dünya Savaşını ve daha sonraki yılları milli şefin faşist diktatörlüğü altında geçirdi. Yeni Türk burjuvazisi içinden bir kesimin büyümesi ve en sonunda faşist bir nitelik kazanması konusunda, Marksistlerin görüşü budur.

ALMAN TEKELLERİNİN BAŞINA GEÇSEYDİN SEN DE HİTLER OLURDUN!

Bugüne kadar çeşitli türden oportünist akımlar, Kemalist iktidarın halkı ezen zorba karakterini gözlerden kaçırmaya çalıştılar. En sonunda Saracoğlu faşizminin ekonomik temeli olan devlet kapitalizmi bu akımlar tarafından sürekli olarak olumlu birşey gibi gösterildi. Türkiye'nin, İkinci Dünya Savaşı yıllarına kadar, hatta kimilerine göre 1950'lere kadar küçük burjuva iktidarları tarafından yönetildiği ileri sürüldü. Bunlar, CHP iktidarı dönemini, küçük burjuvazinin halktan yana ve ilerici iktidarları olarak görüyorlardı. Türkiye tarihi hakkındaki bu hatalı bakış açısı, sonuç olarak bugün büyük bürokrat burjuvazinin kuyruğuna takılma politikasını getiriyordu.

Troçkist tasfiyeciler ise, bu bakış açısına tepki olarak Kemalist iktidarın en başından itibaren «faşist diktatörlük» olduğunu ileri sürdüler. Bu görüş Marksist ustaların Kemalist diktatörlük hakkındaki tahlilleriyle her zaman olduğu gibi bağdaşmamaktadır. Stalin, Çan Kay Şek'i Mustafa Kemal'e benzetenlere cevap verirken, M. Kemal'in faşist olmadığını dolaylı olarak belirtiyordu. Stalin, Çan Kay Şek'in «Çin'in Kemal'i olamayacağını» özetle şöyle açıklıyordu: Çin'de toprak devriminin ilerlemesi ile faşist kamp arasında bir **orta yol** yoktur. Bu sebeple Çan Kay Şek M. Kemal olamayacak ve Çin'in Mussolinileri ile aynı kaderi paylaşacaktır (56). Aynı gerçeği Mao Zedung şu soruyu sorarak belirtmişti: «Çin'in Kemal'i nerede?» (57).

halkımızın fedakarca mücadelesiyle kazanıldı

REFİK SAYDAM VE SARACOĞLU HÜKÜMETLERİNE KARŞI TUTUM

Aslında bu hükümetin (Refik Saydam hükümeti) serbest ticareti kısıtlama, fiyatları sıkı kontrol vb. gibi tedbirleri ve batı demokrasilerine tamamıyla dost bir siyaset gütmesi nedeniyle, kendisine sürekli olarak hücum eden yerli faşist hareketine paralel bir duruma düşmekten ve kabine çekilecek olursa, o sıradaki şartlara göre yerine daha fazla Almanlara dost unsurlardan tamamiyle faşist eğilimli bir hükümetin geçmesi ve dış siyasette büsbütün müttefik devletlerden yüz çevirmesi muhakkak olduğundan, günün belirli ve maddi şartlarına göre ve sol demokratik hareketin olgunlaşmaktan çok uzak bulunması dolayısıyla, devrim hareketi için Refik Saydam hükümetinin iktidarda kalması, bütün diğer ihtimallerden yeğ tutulmuştur. Devrim hareketi, devamlı olarak o'nun yarım tedbirlerini ve sallantılarını eleştirmek, halk menfaatine ve demokrasi ve hürriyet yararına cesur ve köklü tedbirler almaya kendisini zorlamak, kendi bağımsız devrimci siyasetini daima belirtmek yoluyla o'na karşı hoşgörülü bir tavır sürdürecek, çekilme meselesini ileri sürmekten sakınacaktı...

Fakat az zaman sonra Refik Saydam vefat etti. Yerine getirilen Saracoğlu daha ilk uygulamasında kendisini vurguncu ticaret erbabının, burjuvazinin ve zengin köylü toprak sahiplerinin temsilcisi olarak açığa vurdu. Ticareti, yani vurgunculuğu tamamiyle serbest bıraktı. Ardından Varlık Vergisi adıyla milli azınlıklara karşı bir soygun kanunu ile ırkçı faşist yüzüyle sırıttı.

ŞEFİK HÜSNÜ

Kemalistler, işçi ve köylülere karşı, toprak devrimi imkânına karşı bir diktatörlük kurmuşlardı. Fakat bu burjuva diktatörlüğü, Çin Mussolinilerinden farklı bir nitelikteydi ve faşist değildi.

Bu yüzden TİKKO davasında bir sanığın dilekçesine yazdığı şu sözler, bir saçmalama ve zihin cimnastiği olmaktan ileri gidemiyor:

«Hitler faşistinin elinde bulunan emperyalist tekeller M. Kemal'in elinde olsaydı, Hitler'den önce dünyanın başına bela olurdu.»

Tasfiyeciler, kişilerin tarihteki rolünü idealist bir şekilde ele alıyorlar. Tarihi kişileri, başında bulundukları sosyal güçlerden soyutlayarak düşünüyor ve onlara doğuştan bazı nitelikler veriyorlar, düşünmüyorlar ki, M. Kemal tekellerinin başında olmayıp, Kurtuluş savaşına önderlik eden milli burjuvazinin başında olduğu için M. Kemal oldu. Onun tarihi kişiliğini ve niteliğini yaratan bu toplumsal temeldir. Tarihi kişileri, sınıflarından ve onları yaratan toplumsal olaylardan koparak ele almaya kalkarsak, yaptığımız şey zihin canbazlığı olur.

Yukardaki sözü söyleyen kişi, eğer Alman tekellerinin başına geçseydi, o da bir Hitler olurdu. Bugün ABD tekellerinin başına geçen kimse Ford olur, Rus tekellerinin başına geçen de Brejnev olur. Yalnız M. Kemal değil, herkes için söz konusu olan budur. Lenin'i Lenin yapan, Sovyet devrimini gerçekleştiren Rus proletaryasının başında olmasıydı. Hiç kimse başında bulunduğu sosyal güçlerin dışında birşey olamaz. Bu sebeple M. Kemal, ne bir Lenin'dir, ne de Hitler. M. Kemal, milli burjuva devriminin önderidir ve Kurtuluş Savaşından sonra da Kemalist burjuva diktatörlüğünün başıdır. Bunun dışındaki benzetmeler, idealist burjuva düşüncesi ve tarih anlayışının ürünüdür.

«SÜREKLİ FAŞİZM» TEORİSİ FAŞİZME TESLİMİYETİN TEORİSİDİR

Tasfiyecilerin, Kemalist iktidarı 1920'den itibaren «faşist diktatörlük» olarak ilan etmeye kalkışmaları, onların Milli Kurtuluş Savaşı konusundaki tezlerinin bir devamıdır. Bu görüşleri, aynı zamanda «sürekli faşizm» teorilerinin de tarihi temelini ifade etmektedir. Çünkü onlara göre, «bugün dünyada kapitalist, sömürge ve yarı - sömürge ülkelerde sürekli faşizm şartları vardır.» Tasfiyeciler, bu «sürekli faşizm» teorileri sayesinde, herhangi bir ülkedeki hakim sınıf iktidarının karakterini somut olarak tahlil etmek külfetinden kendilerini kurtarmış oluyorlar. Zaman ve yer ayrımı gözetmeksizin, bütün kapitalist dünyayı, merkezleri ve çevre ülkeleri ile, bir kalemde «faşist» ilan ediyorlar, proleter olmayan her şeyi faşizm sepetine dolduruyorlar. Böylece hakim sınıfların çeşitli kesimleri arasındaki «lüzumsuz» farklarla oyalanmak zahmetine girmiyorlar. Hakim sınıfların çeşitli biçim ve karakterdeki diktatörlükleri arasında bir ayrım yapmıyorlar. Troçkist tasfiyeciler, proletaryanın kendi «saf» devrimini yaparak iktidara gelmesi dışındaki «ufak tefek» meselelerle ilgilenmeye tenezzül etmiyorlar. Sonuç olarak, faşizme karşı mücadele diye birşey kabul etmiyorlar. Çünkü onlar, böyle bir mücadelenin hakim sınıfların faşist olmayan kesimlerinin kuyruğuna takılmak anlamına geleceğini iddia ediyorlar.

Troçkist tasfiyeciler, 12 Marta doğru devrimcilerin esas darbeyi faşist diktatörlük tezgahlayanlara yöneltme taktiğini, reformculuğun kuyruğuna takılma olarak görüyorlardı. Bugün de iki süper devlet ve işbirlikçilerinin tecrit edilmesi taktiğini anlamıyorlar, var güçleriyle CHP'ye hücum ediyorlar. Çünkü onlar, proletarya devrimine kadar her mücadelede tarafsız kalmayı «devrimcilik» sanıyorlar. Böylece baş düşmanın güçlenmesine hizmet ediyorlar. «Sürekli faşizm» teorisi, aslında faşizme **teslimiyet** teorisidir.

Tasfiyecilerin ve benzeri akımların «sürekli faşizm» teorileri, hakim sınıfların en gerici kesimi ile diğerleri arasında hiç bir ayrım yapmadığı için, iktidar değişikliklerini de kavrayamıyor. Troçkist tasfiyeciler Osmanlı sultanlığının yıkılmasını **şöyle değerlendiriyorlar:**

«Kurtuluş savaşından sonra komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının bir kesiminin hakimiyetinin yerine, bir başka kesiminin hakimiyeti geçmiştir.» (Genel Eleştiri)

Proletarya devrimi gerçekleşmedikçe, Türkiye tarihindeki her ilerlemeye ilgisiz kalan bu tutumun, devrimcilikle bir ilgisi yoktur. İstanbul'daki padişah hükümeti ile Ankara'daki Kemalist hükümet arasındaki farkı göremeyenler, bütün iktidarları «faşist» ilan edenler, gevezelikten başka birşey yapamazlar. Onların bu kaba saba teorileri, emekçi yığınları harekete geçiremez. Troçkizm, «öncü savaşçı» olmak iddiasındaki bir avuç küçük burjuva keskini ve lumpenlerden başka kimsenin rehberi olamaz. Devrimci heyecanı dolayısıyla bu düşüncelere kapılanlar ise, kendilerini ergeç bu akıntıdan kurtarırlar, nitekim kurtarıyorlar da. Çünkü Troçkizm karşı - devrimin ekmeğine yağ sürüyor ve bu gerçek her geçen gün daha berrak olarak görülüyor.

Dip notlar :

(53) *«Fahri»*, Türkiye'de Siyasi Durum ve Komünist Partisinin Görevleri, Halkın Sesj, sayı: 1, s. 10.
(54) *Stalin*, Çin'de Devrim ve Kominternin Görevleri, Eserler, cilt 9, s. 256.
(55) *Dimitrov*, Faşizme Karşı Birleşik Cephe.
(56) *Stalin*, Sun Yat Sen Üniversitesi Öğrencileriyle Bir Görüşme, Eserler, cilt 9, s. 224.
(57) Mao Zedung, Yeni Demokrasi, Seçme Eserler (almanca), s. 415.

DÜZELTME

Geçen sayımızda Enver Hoca'dan aktardığımız (49) nolu dipnotunun aşağıdaki şekilde düzeltilmesini dileriz:
(49) *Enver Hoca*, AEP V. Kongresi Merkez Komitesi Çalışma Raporu (almanca), Tiran 1966, s. 6.

KEMALİST DEVRİM KONUSUNDAKİ YAZI SERİMİZE ÖNÜMÜZDEKİ SAYILARIMIZDA DEVAM EDECEĞİZ.

DEVRİMCİLER REVİZYONİZME KARŞI BİRLİK İSTİYOR

«Devrimci Öğrenciler» imzasını taşıyan, Ankara'da yayınlanmış bir bildiri elimize geçti. Bu bildiride yer alan görüşlere genel olarak katılıyor ve bütününü yayınlıyoruz. Bununla beraber, Ankara'da 13 Eylül'de yapılan AYÖD mitinginin değerlendirilmesi konusunda, şu noktayı hatırlatmayı yararlı görüyoruz: Edindiğimiz bilgilere göre, aşağıdaki bildiriyi yayınlayan «Devrimci Öğrenciler» de dahil olmak üzere diğer bazı devrimciler ve yurtseverler de mitingde AYÖD ile beraber hareket edeceklerini bidirdilkleri içindir ki, devrimciler arasında herhangi bir anlaşmazlık çıkmasına meydan vermemek isteyen Ankara DGB mitinge kendi bağımsız sloganlarını atmaksızın katılmaya karar vermiştir. Bu bakımdan, «13 Eylül'de devrimcilerin revizyonistlerin mitingini güçlendirdiği» yolundaki eleştirinin, dergimizin fikirlerini benimseyen arkadaşları hedef almadığı ve almaması gerektiği inancındayız.

Bildiride yapılan, iki süper devlete, faşizme ve revizyonizme karşı birlik ve mücadele çağrısını sevinçle karşılıyor ve yürekten destekliyoruz.

Yurtseverlerin anti-faşist, anti-emperyalist birliğini sağlıyalım

Yurtseverlik, ülkemizi sömüren bütün emperyalist güçlere karşı mücadele etmektir.

Ülkemiz, ABD, Sovyet sosyal - emperyalizmi, AET, Japonya tarafından sömürülmektedir. Ancak ülkemiz, ABD emperyalizminin hegemonyası altında bir ülkedir ve Sovyet sosyal - emperyalizmi her geçen gün yayılmaktadır. Bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de hegemonya savaşı, ABD ve Sovyet sosyal - emperyalizmi arasındadır. Bunlardan birinin attığı geri adım, diğerinin ileri adımıyla kapatılmaktadır. Anti - emperyalist mücadelemizi Amerikan emperyalizminin hegemonyasına karşı sürdürürken, sosyal - emperyalizmin yayılmasına karşı vereceğimiz mücadeleyle birleştirmemiz gerekir. Aksi halde ABD'yi geriletirken sosyal - emperyalizmin ilerlemesine zemin hazırlamış oluruz. Bugün ülkemizi hegemonyası altında tutan ABD ve işbirlikçilerine karşı verdiğimiz savaşı, sosyal - emperyalizm ve işbirlikçilerinin teşhiri ile birleştirmeliyiz. Aksi halde savaşımız, ülkemizin ABD hegemonyasından kurtulup sosyal - emperyalizmin hegemonyası altına girmesiyle sonuçlanacak olan bir savaş olur.

İşçi sınıfı hareketi içinde en büyük tehlike modern revizyonizmdir.

1956'dan beri Kruşçev - Brejnev dönekleri tarafından formüle edilen modern revizyonist tezler, işçi sınıfı hareketi içinde yaşayan akımların en tehlikelisidir. Ve Marksizm - Leninizmin baş düşmanıdır. Yirmi senedir devam eden Marksist - Leninist çizgi ile modern revizyonist çizgi arasındaki mücadele, her geçen gün şiddetlenmektedir. Devrimciler Marksist-Leninist saflarda yerlerini almak zorundadırlar. İki çizgi arasında yalpalamak, kararsız davranmak, revizyonistlerin işine yarar. Arada kalmak her geçen gün imkânsızlaşmaktadır. 1912'de Lenin ile Kautsky arasında orta yolcular vardı. Ama savaşın başlamasıyla herkes, ya Lenin'in ya da döneklerin safında yer almak zorunda kaldı. Türkiyeli devrimciler de zaman kaybetmeden Marksist - Leninist çizginin yanında yer almak zorundadır.

Sosyal - emperyalizme ve modern revizyonizme karşı verilecek mücadele birbirinden ayrılamaz.

Sosyal - emperyalistler dünyanın her yerinde politik işbirlikçileri modern revizyonistleri buluyorlar. Modern revizyonistler, İkinci Enternasyonal tipi revizyonistlerden farklı olarak, kendi ülkelerinin sosyal - emperyalizmin hegemonyası altına girmesini savunuyorlar. Başlangıçta sosyal - emperyalizmin politik işbirlikçisi olan modern revizyonistler, ülkede Sovyet yayılması ilerledikçe gerçek anlamda işbirlikçi haline gelirler. Bu nedenle, sosyal - emperyalizmle mücadele etmeden modern revizyonizmle, modern revizyonizmle mücadele etmeden sosyal - emperyalizmle mücadele edilemez. Marksizm - Leninizmin baş düşmanı olan modern revizyonizm, işbirlikçi niteliğiyle de yurtseverlerin düşmanıdır.

Modern revizyonistler tutarlı anti-faşist mücadele veremezler.

Bir emperyalist güce karşı olan fakat diğerinin yanında yer alanlar, tutarlı anti - faşist mücadele yürütemezler. Bunlar genel olarak faşizme değil, kendilerine de baskı uygulayan Amerikancı faşist diktatörlüğe karşıdırlar. Güçleri yettiğinde kendileri de sosyal - emperyalizm yanlısı faşist diktatörlük içinde yer alırlar. Hindistan ve Irak gibi ülkelerde bunun örneklerini gördük. Irak'ta hükümet içinde yer alan modern revizyonistler, Kürt halkını yoketme politikası izledi. Hindistan'da faşizmin tezgâhlanmasında Hindistanlı modern revizyonistler ve efendileri sosyal - emperyalistler, baş destek oldular. Bunların anti - emperyalistliğine gelince, bunlara anti - emperyalist demek, kelimenin anlamına aykırıdır. Çünkü anti - emperyalist olmak bütün emperyalist güçlere karşı olmak demektir. Sadece ABD emperyalizmine karşı olan, sosyal - emperyalizmin yayılmasına ses çıkarmayanlar, gerçek anlamda anti - emperyalist değildir.

Modern revizyonistler, birliği yurtseverlerden önce sağladılar.

Kendi aralarında da bir takım çelişkiler olmasına rağmen, modern revizyonistler yurtseverlere karşı birliği çok önceden, AYÖD (Ankara Yüksek Öğrenim Derneği) yönetim kurulu seçimlerinde sağladılar. Revizyonistler arasındaki birlik, birçok demokratik kuruluşun revizyonistlerin eline geçmesi sonucunu doğurdu. 1968'den beri ilk defa, modern revizyonistler öğrenci gençlik içinde etkin olmuş ve «provokasyon» teorileri, «kadro kaybetmeme» politikaları, «oyuna gelmeyelim» propagandalarıyla gençlik pasifize edilmiş, revizyonizmin borusu öttürülmüştür. Yurtsever devrimciler ~~aralarındaki~~ birliği sağlayamadıkları gibi, tek tek devrimci uyanıklık da göstermemişler ve meydan revizyonistlere kalmıştır. Bunun en iyi örneği, 13 Eylül günkü mitingtir.

13 Eylül'de devrimciler, revizyonistlerin mitingini güçlendirmiştir.

Mitingin hazırlığı sırasında, Mao Tse-Tung'a provokatör diyen TSİP'le uzlaşan AYÖD revizyonist yönetici kliğine karşı AYÖD içinde ve komite içinde devrimcilerin verdiği mücadele, AYÖD yönetici kliğini geriletmiş ve müttefiki TSİP'ten ayrılmak zorunda kalmıştır. Devrimcilerin modern revizyonizme karşı verdikleri mücadele, AYÖD yönetici kliğinin bu burjuva manevrasından sonra, mitingin revizyonistlerin mitingi olmaması için verilen bir mücadele olmaktan çıkmış, TSİP'lilerin hazırlık çalışmalarından atılmasına indirgenmiştir. Bunların çalışmaların dışında bırakılması devrimcileri rahatlatmış ve AYÖD yönetici kliğinin, modern revizyonistlerin çizdiği sınırdan ayrılmadan savunduğu bir mitinge, devrimciler evet demişlerdir. Bu mitingde yapılacak konuşmalarda, MC hükümetinin yaşamasına yardımcı olan Sovyet kredilerine hayır demek; ülkemizin Vietnam, Kamboçya, Kore gibi bloksuz ülkeler safında yer almasını istemek; ülkemizdeki sosyal - emperyalizmin yayılmasına karşı çıkmak, yasaklanmıştır. Miting sırasında sendika temsilcisi olarak konuşan arkadaşın, işçi sınıfının mücadelesini saptıran revizyonistleri yerdiği sırada atılan «Kahrolsun revizyonistler» sloganı, modern revizyonistleri rahatsız etmiş ve kavgaya sebep olmuştur. Ayrıca «yaşasın halk savaşı», «Bloksuz Türkiye» ve Kürtçe olarak atılan «Milletlerin özgürlüğü, halkların birliği» sloganlarına revizyonistler karşı çıkmışlardır. Devrimciler arasındaki koordinasyon sağlanamadığından, mitinge katılanların büyük çoğunluğu devrimcilerden oluşmasına rağmen miting modern revizyonistlerin etkinliğinde gerçekleşmiştir. Bu olay, AYÖD içindeki devrimcilerin modern revizyonistlere karşı, ülkemizi sömüren bütün emperyalist güçlere karşı güçlerini birleştirme ve ortak mücadeleye girme zorunluluğunu bir kere daha ortaya koymuştur.

Bu güçbirliği, yurtseverlerin birliğidir.

Modern revizyonizme ve Sovyet sosyal - emperyalizmine karşı olmak, Marksist - Leninist olmak demek değildir. Ancak, bütün emperyalist güçlere karşı çıkmak, faşizme ve şovenizme karşı çıkmak, yurtseverliğin ve demokratlığın birinci şartıdır. Gerçekleşmesini istediğimiz bu birlik içinde, mücadele sürecektir. Ancak, ortak düşmana karşı güçlerimizi birleştirmek söz konusudur. Modern revizyonistlerin kendi aralarında gerçekleştirdikleri birliğe karşı, AYÖD içindeki devrimciler kendi aralarında birliği sağlamalı ve AYÖD'ü devrimci bir örgüt haline getirmek için revizyonistlere karşı ortak bir mücadele vermelidirler.

MODERN REVİZYONİZME KARŞI,

ABD HEGEMONYASI VE SOVYET YAYILMACILIĞINA KARŞI,

İŞÇİLERİN VE KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ VE BLOKSUZ TÜRKİYESİ İÇİN,

MİLLETLERİN ÖZGÜRLÜĞÜ, HALKLARIN BİRLİĞİ İÇİN,

TÜM DEVRİMCİ GÜÇLERİN BİRLİĞİ YOLUNDA İLERİ!

YILDIZ DERGİSİ REVİZYONİZME VE TROÇKİZME KARŞI MÜCADELESİNİ SÜRDÜRÜYOR

Dergimizin 15 Temmuz tarihli 14. sayısında, yurtdışında Türkiyeli işçiler ve devrimciler için YILDIZ adında yeni bir siyasi dergi çıkmaya başladığını duyurmuştuk. YILDIZ dergisinin Ağustos 1975'te yayınlanan 16. (yeniden yayına başlamasından sonraki ikinci) sayısında, revizyonizm ve devrimci hareketi dağıtarak revizyonistleri güçlendirmekten sorumlu olan Troçkist tasfiyecilik, pratikten çıkarılmış tecrübe ve tahliller temelinde eleştirilmektedir. Bu sayımızda, YILDIZ dergisinin son sayısındaki çok önemli bir makalenin bazı bölümlerini okuyucularımıza sunuyoruz. Türkiye'deki Troçkist tasfiyecilerin son tutumları (Sovyet sosyal - emperyalizmine karşı mücadeleyi gözardı etmek, CHP'yi esas düşman almak, son DİSK mitinginde sosyal - emperyalizmin beşinci kolunun devrimcilere karşı hazırladığı provokasyona hizmet etmek), YILDIZ dergisinin bu yazısında onlara yöneltilen eleştirilerin önemini bir kat daha arttırmaktadır. YILDIZ dergisini okuyucularımıza tanıtmaya önümüzdeki sayılarımızda da devam edeceğiz.

HALKIN SESİ

Aylık Siyasi Gazete

Sayı 16

Ağustos 1975

Yıldız

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar, Birleşin!

GENÇLİK İÇİNDEKİ DAĞINIKLIĞA SON!

1971-73'lerin Mücadele Ruhunu Yeniden Canlandıralım

Son zamanlarda yurtdışındaki Türkiyeli gençlik arasında hissedilir bir dağınıklık hüküm sürüyor. 1971 ve 1973'lerin coşkun gençlik hareketleri, bugün yerini büyük ölçüde durgunluğa bırakmıştır. Kitle teşkilâtları eski canlılıklarını kaybetmişlerdir. Çeşitli ülkelerdeki federasyon ve birlikler gençliğin mücadelesine önderlik edemez ve onların meselelerini savunamaz bir haldedirler. Sovyet uşağı revizyonist elebaşıları, bu durumdan büyük sevinç duyuyorlar. Bugün yurtdışında onların gerici fikirlerini yaymaları için müsait bir ortam var. 1971 ve 1973'lerde gençliğin yurtdışındaki mücadelesi sırasında korkuyla köşelerine çekilen revizyonist elebaşıları ellerini ovuşturmakta, ortalıkta boy göstermektedirler. Devrimcilerin terkettikleri kitle örgütlerinde gerici fikirlerini yaymaktadırlar. «Maocuları» gerilettiklerinden söz etmektedirler.

Revizyonistlerin baş yardımcısı: Troçkistler

Bugün bütün gericileri sevindiren durum, devrimcilerin yurtdışındaki hatalı siyasetleri sonucu meydana geldi. Yurtdışındaki devrimci arkadaşlar, devrimci hareketin Türkiye'de yenilgiye uğraması sonucu, devrimci fikirleri savunmak konusunda zaafa düştüler. Türkiye'deki mücadeleden kopukluğun yarattığı «sol» cereyanı göğüsleyemediler. Devrimci ilkelerde sebat etmek yerine, hatâlı fikirlerle uzlaştılar. Ve hattâ yer yer bu hatâlı cereyanı körüklediler.

Devrimcilerin bu yanlış tutumu, devrimci hareket içinde her türden maceracı ve Troçkistin kol gezmesine ve boy vermesine yardımcı oldu. Yurtdışında meydana gelen bu zaaf devrimci gençleri de etkiledi. Kitle teşkilâtları küçümsendi. Yayın faaliyeti tatil edildi. Kitle mücadelelerinden vazgeçildi ve revizyonizme karşı ideolojik mücadele terkedildi.

Bu durumu, o zamana kadar hareketimiz içinde gizlenen aşırı sağcı Troçkist tasfiyeciler fırsat bildiler. Bölücülük bayrağını açarak devrimci hareketi tahribe giriştiler. Devrimci olarak ne varsa, bu tasfiyeci ihanet hizbinin saldırısına uğradı. Hareketin imkânlarını yağma ettiler ve şahsi menfaatleri için kullandılar. Mücadele ile yaratılan kaynaklar kurutuldu. «Seçkin» bir azınlığa dayanarak her meseleyi halletme anlayışı, kitleleri terk etmeye vardı.

Troçkistler, Batı Almanya'daki gençliğin kitle örgütü ATÖF'ü işleyemez bir hale getirdiler. Binlerce genci harekete geçirebilen ATÖF, bugün Troçkist elebaşıların baltalaması sonucu eriyip gitmektedir. Bir bildiri bile basamayacak kadar hareketsiz bir hale gelmiştir. Özünde aşırı sağcı olan Troçkist elebaşıları, devrim gevezeliği ile vakit öldürmekte, sabır ve mücadele isteyen işlerde ortalıkta gözükmemektedirler. Bu tutumlarıyla onlar, birçok gencin kitle örgütlerinden ve kitle mücadelesinden uzaklaşmasına yardımcı olmuşlardır. Faal olarak çalışan birçok insana, «derneklere gitme, polis seni tanır» demekte ve onları «devrim» hayalleriyle oyalayarak eylemsizliğe teşvik etmektedirler.

Etkili oldukları dernekleri ise, siyasetten uzak tekkeler haline getirmeye çalışıyorlar. «Bize kitle lâzım değil» diyerek, devrime sempati duyan birçok genci revizyonistlere terketmektedirler.

Onlara «anadan doğma devrimciler» lâzım olduğu için, birçok insanı devrim davasına kazanmayı ve onları eğitmeyi lüzumsuz bir iş olarak görüyorlar. Etkileri altına aldıkları dernekleri, kendi kontrollerinden çıkar korkusuyla, diğer devrimci derneklerden koparmaya çalışıyorlar.

Kendi gerici tekkelerine bağlı bir aydın kulübü kurmaya çalışıyorlar. Bu konuda tam da revizyonistler gibi hareket ediyorlar. Revizyonistler de, kitle dernekleri kendi kontrollerinden çıkar korkusuyla, nerdeyse dernekleri ceplerinde taşıyacaklar. Büyük bir titizlikle tekkelerini devrimcilerden korumaya çalışıyorlar.

Devrimci derneklerle dayanışmadan, vebadan kaçar gibi kaçıyorlar.

Troçkist tasfiyeciler, bir yandan devrim gevezeliğini dillerinden düşürmezken, diğer yandan kitleleri siyasetten uzak tutmaya çalışan ekonomizmin batağına batmaktadırlar. Kitle teşkilatlarında devrimci siyaseti yasaklamışlardır. Onlar, revizyonistlerin «kitle teşkilatları kitlelerin günlük meseleleri ile ilgilenmelidir, siyaseti ancak parti yapar» anlayışını kelimesi kelimesine savunmaktadırlar. Onlar, kitleleri sürü, kitle teşkilâtlarını da hayır kurumu sanıyorlar.

Çıkardıkları yayın organlarında, revizyonizmle mücadeleyi tatil ettiler. Yazdıkları sayfalar dolusu yazılarda bir tek kelime olsun revizyonizmden bahsetmiyorlar. Kendilerine neden böyle davrandıkları sorulduğunda, «bunu işçiler çıkarıyor» diyorlar. Onlar işçileri, dünyadan habersiz aptallar yerine koyuyorlar. Fakat fena yanılıyorlar. Gerçek aptallar, revizyonizmle mücadeleyi tatil eden Troçkistlerdir. Yoksa işçi sınıfı, dünyanın dört bir yanında, her türlü gericiliğe karşı olduğu gibi revizyonizme karşı da kararlı bir mücadele yürütüyor. Bu gerçeği görmek istiyorlarsa, yüzlerini bir kere olsun Türkiye'ye çevirmeleri yeter. Troçkistlerin devrimci harekete revizyonizm iftirasını savurmaları, onların gerçek revizyonistler oldukları gerçeğini gizleyemeyecektir.

Troçkist tasfiyeciler, revizyonizmle «mücadele»yi de kitlelerden ayrı olarak düşünmektedirler. Birkaç revizyonist elebaşına küfür etmeyi ve onlarla kavga çıkarmayı revizyonizmle mücadele sanıyorlar. Bu nedenle yüzlerce insandan kopuyor ve onları revizyonistlerin kucağına itiyorlar. Bu tutumlarıyla, revizyonistlerin sahtekârlıklarına yardımcı oluyorlar. Revizyonizmle mücadele, onların gerici siyaset ve ideolojilerini kitleler önünde mahkûm ederek yürütülmelidir. Ancak kararlı ideolojik mücadele, gerici fikirleri mahkûm edebilir ve proletarya ideolojisini emekçilerin devrimci mücadele silahı haline getirebilir.

Saarbrücken'deki Türkiyeli Öğrenciler

İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI BİRLEŞELİM

Almanya'daki Saarbrücken Türkiyeli Öğrenciler Birliği, Türkiye halkının ve yurtdışındaki Türkiyeli emekçilerin durumunu tahlil eden bir bildiri yayınlamış ve yurtdışındaki gençlerin görevlerini ortaya koymuştur. Bildiride şöyle denilmektedir:

«Biz yurtdışındaki gençler de, dağınıklığa son vermeli, mücadeleci birlik saflarımızı güçlendirmeliyiz. Biz, ATTF, TDF gibi Sovyet emperyalizmi taraftarlarına karşı olduğu gibi, özünde bunlara hizmet eden troçkist tasfiyecilerin bölme gayretlerine de şiddetle karşıyız. Bizim birlik anlayışımız, ABD emperyalizmine ve Sovyet sosyal - emperyalizmine karşı ilkeli bir birliktir. Ancak bu şekilde halkımıza layık olabiliriz, yurdumuzda mücadele veren gençlikle omuz omuza olabiliriz. Biz en son olarak iskenderun - İncirlik yürüyüşünü düzenleyen, başta DGB (Devrimci Gençlik Birliği) olmak üzere, bütün teşkilatların yürüdüğü yoldan yürümek istiyoruz.

«Biz, bütün yurtsever gençleri birliğe çağırıyoruz. Bulunduğumuz yerlerde bütün tarafsızlık ve bağımsızlık aleyhtarı tekkeleri yıkalım. Uzun süredir pasifliğe sürüklenen ATÖF'ü (Almanya Türk Öğrenciler Federasyonu) veniden mücadele teşkilatımız haline getirelim.»

HAKKARİ'DE KATLİAM ÖNLENMELİDİR

Geçtiğimiz Eylül ayının sonunda, Hakkari'nin Beytüşşebap ilçesinin, Tuzluca köyüne jandarma baskını yapılmış, köylülerle jandarma arasında çatışma çıkmıştı.

Olaydan sonra bölgede yaşayan halk üzerindeki komando baskısı yoğunlaştı. Tuzluca halkı kadın-erkek, çoluk-çocuk dağlara kaçmak zorunda kaldılar. Daha sonra Tuzluca ve civarı yasak bölge ilan edildi. Binlerce komando dağlara yerleşti ve devriye gezmeye başladı.

Gazeteler, dağlara kaçmak zorunda bırakılan Tuzluca halkına bir hafta müddet tanındığını yazıyorlar. Bütün gelişmeler Doğu'nun yoksul Kürt köylülerine yeni bir katliam daha hazırlandığını gösteriyor. Bütün ilericiler, yurtseverler ve demokratlar seslerini yükseltmelidirler. Yeni bir Viranşehir katliamını önlemek için harakete geçelim. Doğu'da komando zulmüne, Kürt halkı üzerindeki ırkçı baskılara son. Hakkari'de ırkçı katliam önlenmelidir.

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİ TAMAMEN VE TOPTAN KALDIRILMALIDIR

İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi, halk ozanı Şah Turna'nın davasında Devlet Güvenlik Mahkemelerinin anayasaya aykırı olduğu gerekçesiyle görevsizlik kararı almıştır. İzmir Devlet Güvenlik Mahkemesi bu konuyla ilgili olarak daha evvel Anayasa Mahkemesine başvurmuş ve kanuni sürenin dolmasıyla son kararı vermiştir.

Anayasa Mahkemesi, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin anayasaya aykırı olduğu yolundaki kararı çoktan almıştır. Fakat, bugün fiilen bu mahkemeler göreve devam etmekte, devrimci ve yurtseverler üzerindeki zulüm çarkı hala dönmektedir. Devlet Güvenlik Mahkemeleri artık tamamen kanunsuzdur. Bu mahkemeler işlemez hale getirilmelidir, bu mahkemelerin aldığı bütün kararlar iptal edilmelidir. Devlet Güvenlik Mahkemeleri tamamen ve toptan kaldırılmalıdır.

● TUNCELİ HALK BİRLİĞİ KANUNSUZ BİR ŞEKİLDE KAPATILDI

Tunceli'de 18 Eylül 1975 günü yetkili yerlerden gerekli belgeleri alarak Tunceli Halk Birliği Derneği'ni kurduk. Tüzüğümüz bazı eksiklikler olduğu gerekçesiyle tamamlanıp geri verilmek üzere bize iade edildi. Eksiklikleri tamamlayıp 26 Eylül, 1975 günü tüzüğü ilgili yere tekrar verdik. Bu arada derneğin kuruluş bildirisini dağıtmak için gerekli izin kağıdını aldık. İzin kağıdı ancak verildiği tarih için geçerli sayılıyordu. Bunu fırsat bilen polis bildirinin dağıtılmasını engellemek için o gün derneğe üç kere baskın yaptı. Derneğin duvarlarındaki afişleri yırtıp kitaplarımıza el koydular. El konulan kitaplar arasında TİİKP Savunma, Mao Zedung-Seçme Eserler ve AYDINLIK dergisi gibi toplatılmış kitaplar bulunduğu gerekçesiyle derneği kapattılar. Böylelikle bizi yıldırabileceklerini zannediyorlardı. Derneğimizin açık olduğu 8 gün içinde 5 kere polis baskını oldu, dernekte bulunan arkadaşlarımız dövüldü. Ama hiç biri bu baskılardan yılmadı. Yarın yine bir dernek daha açacağız ve mücadelenin en önünde yerimizi alacağız.

● ESKİŞEHİR'DE DEVRİMCİLER AP TOPLANTISINDA SALDIRIYA UĞRADI

Eskişehir'de AP'li Ali Naili Erdem'in konuşmasını dinlemeye giden devrimciler, polis ve faşistlerin saldırısına uğradılar. Beş devrimci polis tarafından karakola götürülerek dövüldü. Polis saldırısı sırasında, konuşmanın yapıldığı Osmangazi mahallesinin devrimci gençleri, komandoları ve polisleri taş yağmuruna tuttular. Gözaltına alınan devrimciler bir gün sonra serbest bırakıldılar.

Yine Eskişehir'de HALKIN SESİ ve AYDINLIK afişleri asan devrimciler polis tarafından gözaltına alındılar. Altı devrimci karakolun bodrumunda küfür ve tehditle karşılaştılar. Bunlarla devrimcileri yıldıramayan polis, devrimci gençleri hücreye çekerek dövdü. Devrimciler kefaletle serbest bırakıldılar.

● NUSAYBİN'DE 8 BİN PAMUK İŞÇİSİ DİRENİŞE GEÇTİ

Nusaybin'de pamuk toplayan işçiler ücretlerin çok düşük (kilo başına 40 kuruş) olması yüzünden direnişe geçmişlerdir. İşçiler 40 kuruş olan pamuk toplama ücretinin 75 kuruşa çıkarılmasını istemektedirler. Bu ücreti kabul etmeyen ağalar dışarıdan sendikasız işçi getirterek çalıştırmaya başlamışlardır. Yeni gelen işçiler de bir müddet sonra işi bırakarak direnişe geçince, direnişteki işçilerin sayısı 8 bine ulaşmıştır. İşçilerin çeşitli ihtiyaçları sendika ve çeşitli devrimci kuruluşlar tarafından sağlanmaktadır. İşçiler «Aç kalırız ama haklarımızı alırız» diyerek direnişlerini kararlılıkla sürdürmektedirler.

Yıkılsın ortaçağın

Biz Erzurum'un Muratçayırı devrimçi köylüleri halkımız üzerindeki feodal sömürüyü duyurmak için bu mektubu Halkın Sesi'ne yolluyoruz.

Şah Hüseyin ailesi, Erzurum ilinin Çat ve Aşkale, Bingöl'ün Kığı Tunceli'nin Pülümür, Erzincan'ın Tercan ve Merkez ilçeye bağlı olmak üzere 360 köyüne sahiptir. Bu köyler ortalama 30 - 40 hanelidir. Ağanın topraklarında oturan halkla, ağanın ilişkileri tam bir ortaçağ düzenidir.

Şah Hüseyin, Osmanlılar zamanında Erzincan kadısı ve aynı zamanda Çarik aşireti reisi olduğu için emrindeki kolluk kuvvetlerini ve etrafındaki adamları seferber ederek yukarıda anlattığımız bölgeleri haraca bağlamıştır. Daha sonra devlet adamı olmanın sağladığı imkânları da kullanarak bir kısım toprağı üzerine tapulamıştır.

Şah Hüseyin kendisine karşı direnen halk önderlerine işkence etmiş ve öldürmüştür. Bunlardan bir tanesi de İsmail Ağa'dır. Şah Hüseyin'in oğulları bu mülkiyeti pekiştirmişlerdir. Hazineye ait birçok toprak bugün bu ailenin elindedir.

Şah Hüseyin'in sülalesi şöyledir: Şah Hüseyin'in oğlu Hasan. Onun oğlu Hüseyin Güven. Hüseyin Güven'in amca çocukları, yani Hasan'ın kardeşinin çocukları Hüseyi[n] ve Alişan Şahin. Alişan Şahin'in oğ[lu] Lütfü Şahin (avukat). Hüseyi[n] Güven topraklarını oğulları Al[i] Sinan (kaymakam), Fikret ve Ha[...]san arasında köy köy pay etmişti[r]. Hüseyin ve Lütfü Şahin bugün top[rak]lar üzerinde hakim durumdadı[r]lar.

Köylülerin ormanlardan yara[r]lanmaları yasaktır. Toprak işletebi[l]mek için ağanın lütfu gereklidi[r]. Birim toprak 60 dönümdür. Biz bu[n]a bir toprak deriz. Bir toprak, iş[let]lenmesi için bir aileye verildiği gi[]bi daha fazla sayıda aileye de ve[]rilebilir. Bundan daha fazla toprak ancak ağanın «has adamlarına» ve[]rilir. Bir ailenin işlettiği toprakla[r] elinden alınıp diğer bir aileye ve[]rilebilir. Bu da ailelerin arasındak[i] birliği bozmaya hizmet eder. Elin[]deki toprağı almaması için ağay[a] haraç verenlerin yanısıra, kendisin[e] bol ve iyi toprak vermesi için ağa[]ya haraç verenler de vardır.

Bir köylü ailesi işlettiği birin[ci] toprağa 5000 lira kira ödemektedi[r]. Bu kira 2-3 senede bir % 75 vey[a] % 100 oranında arttırılır. 5000 li[]ranın dışında toprak başına bir ko[]yun verilir. Bu mecburi şeyler dı[]şında hediyelik (peşkeş) olarak he[r] toprak için 100-150 lira kadar de[ğ]işen bir ücret verilir. Bunu verme[...]

● URFA'DA TOPRAK REFORMU SAHTEKÂRLIĞI VE FAŞİST PROPAGANDA

Urfa Kültür Derneği bir bildiri yayınlayarak, MC hükümetinin «Toprak ve Tarım Reformu» sahtekârlığını, faşist propagandaya alet etme çabalarını kınamıştır, bildiride şöyle denilmektedir:

«30 Eylül günü, Toprak ve Tarım Reformu Urfa Bölgesinde çalışan otuz arkadaşımız, MC hükümetinin maşası olmak istemedikleri, onların faşist politikasına göz yummadıkları için işlerinden atılmışlardır. Aynı gün, daire önünde komando ve polislerin toplanması, bu uygulamanın gerçek niteliğini açıkça gözler önüne seriyordu.

«Arkadaşlarımızın yerine çeşitli yerlerden getirilen MHP militanları alınmıştır. Bunlar köylere giderek açıkça kendi partilerinin propagandasını yapmaktadırlar. Bunları belgelerle halkımıza duyuracağız.»

Toprak-İş Sendikası Yenice temsilciliğinin pamuk işçilerine çağrısı

Toprak - İş Sendikası Tarsus, Yenice Temsilciliği, bir bildiri yayınlayarak pamuk işçilerini ağalara karşı mücadeleye çağırdı. Bildiride şunlar denilmektedir:

«İş ve İşçi Bulma Kurumunda yapılan bir toplantı ile kahredici şartlarda çalışan biz tarım işçilerinin pamuk toplama ücreti, kilo başına 76 kuruş olarak tesbit edildi. MC hükümeti de çapa yevmiyelerini en düşük ücret olan otuzbeş liradan da düşürerek, otuz liraya indirdi.

«Geçen yıla göre hayat pahalılığı üç-dört misli artarken bu zalimler, işçilere geçen yılki ücretleri vermeye kalkıyorlar. Ama artık biz işçiler, birleşebileceğimiz, haklarımızı alabileceğimiz bir sendikaya sahibiz. Birleşen halk yenilmez, nice zalimi dize getirir. Ağalara, beylere karşı birleşelim, kararlı bir mücadele verelim.

«Bu mücadele aynı zamanda onların efendileri olan Amerika ve Rusya'ya karşıdır. Bu mücadele halkımızı özgürlüğe, yurdumuzu bağımsızlığa kavuşturacaktır.

«Sendikamız Toprak - İş, pamuk toplama ücretini kilo başına en az 150 kuruş olarak tesbit etmiştir. Şimdi görevimiz Toprak-İş'de birleşmek ve haklarımızı söke söke almaktır.»

TSİP'LİLER AĞALARIN YANINDA YER ALIYORLAR

Tarsus'un Yenice köyünde oturmaktayım. Tarlam ve evim olmadığı için okula gitme çağımda çalışmak zorunda kaldım. Yazın kazmaya ve pamuk toplamaya gidiyorum. Kazma 45 lira pamuk ise kilosu 1 liradan olduğu için zar zor geçinebiliyorum. Buradaki Toprak-İş sendikasına gittiğimiz için baskı görüyor ve karakola çekilip dövdürülüyoruz. Sendikacı arkadaşlar işçinin köylünün menfaatlerini savundukları için zengin ağalar ve adamları tarafından tehdit ediliyorlar. Buradaki TSİP'liler ise devamlı olarak sendikacı arkadaşlara karşı tehditler savuruyorlar. TSİP'liler buradaki bazı iyi niyetli arkadaşları faşist haline getiriyorlar.

Bir gün ağa ve adamları arkadaşlara saldırdılar. Kav-

kahpe karanlıkları

enler sözleşmedeki ücreti vermemiş ibi muamele görürler. Yani toprakır üzerinden kovulabilirler. Aslına ortada bir sözleşme yoktur. Bu ğanın tayin ettiği, ancak ağanın ozabildiği, yazılı olmayan fakat anun gibi kuvvetli bir emrivakidir. unlardan başka, ağa ücretleri toparken köylerden yoğurt, yağ, peyir gibi şeyler de toplattırır. Ayrıca ğa hangi eve gitse onuruna koyuneçi kesilir. Ağa köy halkından biraç kişiyi kendi evinde çalışması çin çağırır. Bu işleri yapmayı kabul tmeyenler ağanın hışmına uğrarar, cezalandırılırlar. Cezalandırma izli olarak yapılır. Ağanın adamarı o kimseyi döver, hayvanlarının emi ve ot yığınları -akılır. Ağa endisine karşı gelenleri köyden koar. Köyden kovulanların malları a ağaya kalır.

Ağa baskı ve egemenliğini sürürmek için çevredeki jandarma kaakoluyla işbirliği yapar. Köylüleren toplanan malların bir kısmı ındarma komutanına gönderilir. Halk suçsuz günahsız karakollara ağrılarak dövülür ve işkence göür.

Ağa halk üzerindeki etkinliğini rttırmak için dini niteliği olan seyit - şeyh gibi kimselerden de yararlanır. Köy gezilerine, ücret topımaya beraber çıkarlar.

Köylülere ağanın siyasi tercihini desteklemeleri için ağır baskılar yapılır. Ağa kendi adamlarının seçilmesi için büyük bir çaba harcar. Ağanın ailesinden Hüseyin Şahin 1958'de CHP'den milletvekili seçilmiş, sonra DP'ye geçmiştir. 1961'de Yassıada'da yargılanmıştır.

Kendi toprağı olan aile sayısı çok azdır. Olanlarınki de 3-5 dönüm kadardır. Hiç toprağı olmayan aileler nüfusun % 90'ını meydana getirmektedir.

Yukarıda anlattıklarımız, içinde bulunduğumuz durumun kısa bir özetidir. Bizler artık gerici düzenle nasıl mücadele edeceğimizi biliyoruz. Mücadelemizi kimse durduramaz. Devrimci mücadele uzundur, sarp yollardan geçmek gerekir. Eksiklerimiz olduğunu ama bunları tamamlamamız gerektiğini çok iyi kavrıyoruz. Yalnız, köylünün «Toprak ve Hürriyet» talebini göz ardı edenlere «uyanın ey gafiller, uyanın ve devrimci saflarda birleşin» demeden edemiyoruz.

Kahrolsun ağalar! Topraklar köylünündür!

Kahrolsun revizyonistler!

Ne Amerikan Ne Rus Çizmesi - Yaşasın Emekçi Halkın Bağımsız Türkiyesi!

Devrimci selamlar

Muratçayırı Köylüleri

ga sırasında oradan geçen bir TSİP'li ağanın adamlarına karşı durmadığı gibi bana da olaya karışmamamı söyledi. Böylece TSİP'lilerin devrimcilikle alakaları olmadığı, faşistler ve ağalarla aynı ta rafta oldukları bir kere daha ortaya çıktı.

Ortaçağ kalıntısı baskı ve zulmü revizyonistler de duysunlar. Duysunlar da işbirlikçi karakterlerinden utansınlar. Türkiye'de demokrasiden bahsetmekten utansınlar.

M. Kara

«SİZ BU SENDİKAYI KİMİN YARARINA KURDUNUZ?»

Söke'deki Söktaş İplik Fabrikası işçileri, Teksif sendikası Genel Merkezine bir mektup göndererek işçi haklarını patronlara satan sendikayı protesto etmişlerdir. Mektupta şöyle denilmektedir:

«Sayın Sendika Başkanları,

«Size bir şey sormak istiyoruz. Siz bu sendikayı patronun yararına mı kurdunuz yoksa işçinin yararına mı? Ama hiç bir işçiye bir faydası yok. Müdür gelir işçiye ayrı laf söyler, usta başları ayrı laf söyler. Herşey, her baskı işçilere. İşi işleyen biz, lafı duyan biz, en düşük ücreti alan biz. İşçiler arkadaşlar hasta olunca doktora gitmeye korkuyor. İki gün rapor alsa posta başları işten çıkarıyor. Sendikanın haberi olmuyor. Bu sendika nasıl bir sendika? İki kişinin yapacağı bir işi bir kişi yapıyor. Bu işçi nasıl hasta olmaz? Biz böylelikle bunalıyoruz işten. Nasıl olur da düşük ücret alabiliriz? Hiç toplu sözleşme olmuyor. Olsa da memurlara zam geliyor, işçilere yok. Yeter artık, iki seneden beri hiç hakkımızı arayan yok. Madem böyle biz sarı sendika istemiyoruz. Biz işçiler kendi sendikamızı kendimiz seçmek istiyoruz. Biz bunu bütün işçiler yazdık, konuştuk. Biz hakkımızı arıyoruz.»

MC HÜKÜMETİNİN SAVUNMA BAKANI MELEN VE KARA KUVVETLERİ KOMUTANI AKINCI, GÜNEY KORE'DE NE ARIYOR?

MC hükümetinin Savunma Bakanı Ferit Melen ve Kara Kuvvetleri Komutanı Eşref Akıncı, son günlerde Güney Kore'ye bir ziyarette bulundular. Bu ziyaret Kore ve Türkiye halklarının menfaatlerine aykırıdır. Bilindiği gibi 1950'lerin başlarında Kore'ye karşı giriştiği saldırıya o zamanki Bayar - Menderes faşist diktatörlüğünü de âlet eden ve Türkiye emekçilerini kahraman Kore halkına karşı savaşmaya gönderen ABD emperyalizmi, o gün bugündür Kore'nin birleştirilmesi yolundaki her teşebbüsü engellemektedir. Güney Kore'deki faşist Park Çung Hi hükümeti Amerikan emperyalizminin sadık bir kuklasıdır ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyetinin ülkenin barış içinde yeniden birleştirilmesi için yaptığı her türlü makul teklifi reddetmektedir. ABD emperyalistleri Kore'deki işgal birliklerini geri çekmemekte ve aslında tamamen bir Amerikan komutanlığı olan sözümona «Birleşmiş Milletler Komutanlığı»nı dağıtmamak için Birleşmiş Milletler'de çeşitli engellemelere başvurmaktadırlar. Bu durumda Türkiye hükümeti temsilcilerinin Güney Kore'yi ziyaret etmeleri ve Park Çung Hi faşist kliğiyle herhangi bir temasta bulunmaları, ABD emperyalizminin Park Çung Hi yönetiminin tecrit edilmesini önleme, «iki Kore» formülünü kabul ettirme ve Kore'nin bölünmüşlüğünü devam ettirme çabalarına hizmet etmekten başka bir anlam taşımaz. Bütün Türkiye halkının gerçek talebi, Park Çung Hi yönetimiyle değil, Kore Demokratik Halk Cumhuriyetiyle dostluk ilişkilerinin kurulması, Kore'nin birleştirilmesinin Kore halkının bir iç meselesi olduğunun kabul edilmesi ve bu ilkeyi zedeleyecek herhangi bir davranıştan kaçınılması, Bayar - Menderes faşist diktatörlüğünün Kore halkına karşı işlediği suçların bir an evvel tamir edilmesidir.

Bütün ulusları yutmak isterler
Ortalığı karıp katmak isterler
Döğüştürüp silah satmak isterler
Biri Amerika birisi Rusya

BAĞIMSIZLIK SAVAŞIMIZI HIZLANDIRALIM

Gerçekten, doğrudan, birlikten, dirlikten, huzurdan, barıştan yana iseniz, insanın insanca yaşamasından yana iseniz, işsizlikten, açlıktan, sefaletten nefret ediyorsanız, emperyalist ve faşistlerin düzenine karşı hürriyetten yana iseniz, her şeyi halkın yararına kılmaya çalışanlardan iseniz, dünyanın bugünkü cehennemini cennete çevirecek olanlar sizlersiniz. Süper devletlerin kan barut kokusu için de yaratacakları geleceği en gelleyebilecek sizlersiniz.

Yurdumuzda her yıl hükümet bütçesi açık vermektedir. İşçi, köylü, dar gelirli emekçi kesimi biraz daha yoksulluğa itilerek bütçeleri açık vermektedir. Emekçilerin, işçilerin alın terleri Amerika'ya aktarılarak açık vermektedir. Alın terimiz Amerikan kontr-gerilla işkence örgütlerine yedirilerek açık vermektedir. Halkımızın alın teri, Amerikan işbirlikçilerinin komandolarına, ajanlarına yedirilmektedir. Bu ajanlar, komandolar vasıtasıyla, bağımsızlık mücadelesi veren gençlere saldırılar düzenlemektedir.

Şimdi Amerika yanında Rusya'ya da yanaşıyorlar. Yurdumuzu Rusya'ya da bağlayıp işçinin, emekçinin alın terlerini Rus ajanlarına, Rus işkencecilerine sarfedecekler. Bilindiği gibi bu ajanlar, komandolar Amerikan veya Rus milletinden değildir. Onların işbirlikçilerindendir. Satılmış mahluklardan kurulu kimselerdir.

Türkiyemizi bu mahluklardan temizlemek istiyorsak, hiç olmazsa çoluk çocuklarımıza yaşanabilecek bir Türkiye bırakmak istiyorsak, bu iki süper devlete karşı bağımsızlık savaşımızı hızlandıralım. Bir milyon satılmışa karşı 39 milyon emekçi vatanseverkesimini birleştirelim.

Bir işçi

İSKENDERUN DEMİR - ÇELİKTE BASKI, DAYAK VE HAKARET

İskenderun Demir-Çelik inşaatlarında patron sömürüsü yanında ortaçağdan kalma baskı ve zulüm hüküm sürmektedir.

ELTA Şantiyesinde kablo çektiren Hacı adındaki çavuş işçilere küfretti. İtiraz eden işçilerin üzerine yürüdü ve bir işçiyi dövmeye kalktı. Bunu gören diğer işçi arkadaşlar çavuşa gereken dersi verdiler. Aynı gün onaltı işçinin çıkışı verildi. Arkadaşların 23 saatlik mesaileri, bir pazar ve iki günlük mesaileri kesildi. Hiçbir hakları da verilmedi.

Patronlar ve ustabaşılar, kendilerine en yakın olan yağcı, ispiyoncu ve kendileri ne hizmet edebilecek olanları çavuş yapmaktadırlar. Çavuşlar gölgede oturarlar, çalışanlardan çok yevmiye alırlar. İşçilere her türlü zulüm ve baskıyı uygularlar. Kürt işçilere aşağılatıcı kelimelerle hitap ederler. Onlara en zor işleri verirler. İki günlük işi bir günde yaptırarak, patronlardan aferin almaya çalışırlar.

İnsanları birbirine kırdıran
Biri Amerika birisi Rusya
Kardeşi kardeşe çekip vurduran
Biri Amerika birisi Rusya

Mutki'den Bir Devrimci Yazıyor:

Feodal çağın en utanç verici köşesinde yaşıyoruz

Bitlis'in Mutki kazasının köylüleri şeyhe kölelik yaparak yaşarlar. Köylüler şeyhin işlerini «kutsaldır» diyerek, karşılıksız yaparlar. Devlet kapısında bir iş oldu mu, şeyh kendi adamını işe yerleştirir. Köylü ise kapıda, sokakta kalır.

Burada hayvanlara bile yedirilmeyen tahıllar yetişir. Darı ve gilgil. Halkın geçimi çok zordur. Evler bir mağaraya benzer ve insanlar hayvanlarla beraber yaşarlar. Evler, yataklar, tahtakurusu, pire doludur. Köylüler sabahlara kadar yataklarda kıvranır.

Sabah erkenden çilo kesmeye gidilir. Çilo yapraklarının üzerinde tırtıl olur. Tırtıl ve tozu insan vücudunda kaşınmaya yol açar. «Türkiye'de feodal kalıntılar yoktur» diyen gelsinler bakalım buralara, uşaklıklarından utansınlar hiç olmazsa.

Burada bir banka inşaatı vardı. Ben de çalışmaya gittim. Yevmiye elli lira, on saat çalışıyoruz. Başımızda duranlar bizi daha fazla çalışmamız için zorlayıp duruyorlar, bağırıyorlardı. Çimento torbası taşırken, ayağımın altına beş santimlik bir çivi girdi. Torbayı yere attım. Çiviyi çıkarmak için uğraşırken, bu sefer elime de bir çivi battı ve damarın altına girdi. Zorla çıkardım.

O sırada patronun adamı geldi. Utanmadan «ne oldu?» diye sordu ve beni çalışmaya zorladı. Hastaneye gittim. Burada hastane var, fakat bir senedir doktor yok. Birçok hasta bu yüzden öldü. Ağaların ise özel doktorları var. **Mutki halkı feodal çağın en utanç verici köşesinde yaşamaktadır.**

REVİZYONİST VE TROÇKİSTLERİN KARSI DEVRİMCİ YÜZÜ AÇIĞA ÇIKTI

Ceyhan Halkçı Devrimci Gençlik Derneğinin olağanüstü kongresi revizyonist-maceracı ortaklıkla devrimciler arasında son derece çekişmeli bir şekilde geçti. Revizyonistler burada da hile ve sah tekarlığa başvurdular. Kongrede bulunmayan üyelerin ye rine başkalarına imza attırmaya kalkıştılar. Kongreyi revizyonist-troçkist ortaklık kazandı ama üyeleri ve sem patizanları kazanamadılar. Kongreyi de daha önce gizlice üye yaptıkları kendi arka daşlarının oylarıyla kazandılar. Ama karşı devrimci yüz leri açıkça ortaya çıktı ve kendilerini desteklemeleri için getirdikleri işçiler de on ları eleştirdiler. «Bağımsızlık yürüyüş»ünü karalamak istediler ama hak ettikleri cevabı aldılar.

Ceyhan'dan bir Devrimci

Kuruluşunun 26. yıldönümünde Çin Halk Cumhuriyeti

Geçtiğimiz 1 Ekim, Çin Halk Cumhuriyetinin kuruluşunun 26. yıldönümüydü. Mao Zedung'un yönetimindeki Çin Komünist Partisinin önderlik ettiği Çin halkı, uzun devrimci mücadele yılları boyunca ne Çan Kay-şek'in faşist zulmüne, ne Japon emperyalistlerinin istilasına, ne de Amerikan emperyalistlerinin tehdit ve müdahalelerine boyun eğmedi. Gerici hakim sınıfların karşı-devrimci şiddetini, kendi gücüne güvenerek sür dürdüğü uzun devrimci savaşlarla göğüsledi ve nihayet emperyalizmin, bürokrat kapitalizminin ve feodalizmin hakimiyetini yıkarak kendi devrimci iktidarını kurdu. Mao Zedung'un 1 Ekim 1949'da kuruluşunu ilân ettiği demokratik halk diktatörlüğü, Çin halkına, sosyalist bir toplum kurmak ve dünya devriminin gelişmesine daha büyük katkılarda bulunmak yolunu açtı.

Aradan geçen 26 yıl, Çin halkının Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin gösterdiği yolda her geçen gün daha büyük zaferlerle ilerlediği yıllar oldu. Bugün Çin, emekçi yığınların bütün temel ihtiyaçlarının fazlasıyla karşılandığı; açlık ve sefalet diye bir şeyin kalmadığı; üretimin canlı bir şekilde geliştiği; sağlık, eğitim, kültür, spor gibi hizmetlerin en uzak dağ köylerine ulaştığı; işsizliğin olmadığı bir ülkedir. Eski mülkiyet sisteminin değiştirilmesi ve halkın kendi çabalarına dayanan bağımsız bir sosyalist ekonominin kurulmasıyla gerçekle şen bu muazzam başarılar, işsizliğin, pahalılığın, yoksulluğun, üretim buhranlarının, güvensizliğin ve savaş tehlikesinin hüküm sürdüğü emperyalist ve sosyal-emperyalist ülkeler karşısında, Marksizm-Leninizmin gücünün par lak bir kanıtını teşkil ediyor.

Çin halkı, büyük önderi Mao Zedung'un proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesi teorisine dayanarak, eski hakim sınıfların kalıntılarına ve yeni filizlenen burjuva unsurlara karşı sınıf mücadelesini her alanda sürdürüyor. Mao Zedung'un bizzat başlatıp yönettiği Büyük Proleter Kültür Devrimi, Liu Şao-çi ile Lin Biao'nun kapitalizmi geri getirmeyi amaçlayan burjuva çetelerini yerle bir etti. Şimdi Çin halkı, işçilerle köylüler, şehirlerle köyler, kafa emeği ile kol emeği arasında ki ayrılıkları giderek azaltmak ve böylece kapitalizmin geri getirilmesi imkanını tamamen yok etmek için yeni yeni kitle hareketleri başlatıyor. Büyük Proleter Kültür Devriminden sonra gelişen Lin Biao'yu ve Konfüçyus'u eleştirme hareketi, binlerce yıllık bir geçmişi olan idealist hakim sınıf felsefesinin ve bütün gerici alışkanlıkların kalıntılarını yıkmayı amaçlıyor. 1975 yılı başında gene Mao Zedung'un başlattığı proletarya diktatörlüğü teorisini inceleme hareketi, Marksizm-Leninizmin özü olan bu teoriyi bütün halka maletmeyi, böylece yeni burjuva unsurlarının filizlenmesi ne karşı bütün ülke çapında sürekli bir uyanıklık yaratmayı amaçlıyor.

Bu mücadeleler ve bunları gelecekte izleyecek olan daha niceleri, her geçen gün güçlenen Çin Halk Cumhuriyetinin asla bir süper devlet olmamasının, daima sosyalist kalmasının ve daima ezilen halkların, ezilen milletlerin ve Üçüncü Dünya ülkelerinin safında yer almasının teminatıdır. Bu mücadeleler emperyalizme ve sosyal-emperyalizme ağır darbeler indirmiş, Marksizm-Leninizmi yeni tecrübelerle zenginleştirmiş, dünya proletaryasının devrimci davasına büyük güç kazandırmıştır. Çin Halk Cumhuriyetinin bu temel üzerinde gelişen devrimci dış siyaseti, ABD emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmini tecrit etmekte ve bütün dünyanın sevgi, saygı ve desteğini kazanmaktadır.

İşte bugün Hitler'in çizmelerini giyerek dünya hakimiyeti peşinde koşan Sovyet sosyal-emperyalistleri ve onların ülkemizdeki uşakları olan sahte TKP, TİP ve TSİP revizyonistleri, Çin Halk Cumhuriyetine bu yüzden saldırıyorlar. Brejnev takipçilerinin Mao Zedung'a ve Halk Çinine yöneltikleri alçakça iftiralar, çöküşe giden sömürücü sınıfların telaş ve umutsuzluğunun yansımasıdır.

Çin Halk Cumhuriyetinin 26. kuruluş yıldönümünü en sıcak dostluk ve kardeşlik duygularımızla selamlıyoruz.

Başkan Mao Zedung, 1 Ekim 1949'da Pekin'deki Tien An Men meydanında, Çin Halk Cumhuriyetinin kuruluş beyan namesini okurken.

ÇİAO KUAN - HUA'NIN BİRLEŞMİŞ MİLLETLER'DE YAPTIĞI KONUŞMA :

SAVAŞ TEHLİKESİ GİTGİDE ARTIYOR

Birleşmiş Milletler Genel Kurulunun 30. dönem toplantılarına katılan Çin heyetine başkanlık eden Çin Halk Cumhuriyeti Dışişleri Bakanı Çiao Kuan-hua 26 Eylül sabahı Genel Kurul'da çok önemli bir konuşma yapmıştır. Kapitalizmin iktisadi buhranının dünyanın birçok köşesini kasıp kavurduğunu, dünyadaki bütün temel çelişmelerin hızla keskinleştiğini, bir yandan dünya halklarının devrim eğilimi gelişirken, öte yandan iki süper devlet arasındaki dünya hegemonyası mücadelesinin şiddetlendiğini belirten Çiao Kuan-hua, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının 1974'ten bu yana kazandıkları bir dizi zaferi özetledikten sonra şöyle demiştir:

«İki süper devlet ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki rekabet dünyanın her köşesine yayılıyor. Onlar mücadelelerini Avrupa'da, Akdeniz'de, Orta Doğu'da, Basra Körfezinde, Hint Okyanusunda, Pasifik'te ve Atlas Okyanusunda, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da vargüçleriyle sürdürüyorlar. Stratejik bakımdan rekabetlerinin odak noktası Avrupa'dır. Sosyal-emperyalizm, doğudan saldırır gibi yapıp batıya saldırıyor. Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı bu gerçeği örtbas etmek şöyle dursun, büsbütün açığa çıkarıyor. İki süper devlet zaman zaman bazı anlaşmalara varabiliyorlar. Ama bunlar, daha da büyük ve şiddetli çatışmalara girdiklerini maskelemeye hizmet eden sathi olgulardan ibarettir...

«Son zamanlarda Sovyetler Birliği, Avrupa Güvenlik Konferansının kapanışını fırsat bilerek, «yumuşama»nın yeni bir aşamaya ulaştığını öne süren yoğun bir propagandaya girişmiş bulunuyor. Bunlar, incir çekirdeğini doldurmayan yalanlardan başka bir şey değildir. Biz, bu Konferansa katılan birçok küçük ve orta büyüklükteki ülkenin, gerçek güvenliğe kavuşmak istediklerinin farkındayız. Ayrıca, hiç bir bağlayıcı gücü olmayan bu anlaşma konusunda hayaller beslemediklerinin de farkındayız. Avrupa uzun süredir bir silahlı çatışmanın gerginliği içersindeyken, bırakalım «yumuşama»yı, ortada «güvenlik»ten söz edilebilecek bir durum var mıdır? Sovyetler Birliği bir yandan Konferans salonunda «barış» ve «güvenlik»ten dem vururken, öte yandan dışarda gerginliği arttıracak davranışlara girişti. Onlar yalnız Kuzey Avrupa denizlerinde ve Akdeniz'de önemli silâhlı güçler yığıp provokasyonlara girişmekle kalmadılar aynı zamanda pençelerini İberik yarımadasına da uzattılar. Lafta «yumuşama», fiiliyatta yayılmacılık: Bu, Avrupa Güvenlik Konferansıyla alabildiğine alay etmekten başka bir şey değildir. Biz Avrupa Güvenlik Konferansını başından beri bir Avrupa Güvensizlik Konferansı olarak gördük. Şimdi bu Konferans sonuçlandı da, Avrupa'da daha mı fazla güvenlik var? Bize sorarsanız hayır. Bu Konferans, Avrupa'daki gerçek durumu zerrece değiştirmemiştir. İnsanlar Sovyet propagandasına inanacak kadar saf olsalardı, bu gerçekten tehlikeli bir durum olurdu...»

«Bütün dünya halklarının yeni bir dünya savaşı tehlikesinin gitgide artmasına karşı uyanıklıklarını iki misline çıkaracaklarını ve hazırlıklı olacaklarını umuyoruz. Hazırlıklı olmak, hazırlıksız olmaktan iyidir. Hazırlıksız olursak, acısını çekeriz.

«Süper devletler görünüşte güçlü, gerçekte ise kofturlar ve son derece tecrit edilmiş durumdadırlar. Ne kadar çok kötülük yaparlarsa o kadar çok açığa çıkacaklar ve dünya halklarının o kadar şidetli mukavemetiyle karşılaşacaklardır. Şu anda dünya çapında gerek devrime yol açan etkenler, gerekse savaşa yol açan etkenler artmaktadır. İster savaş devrime yol açsın, ister devrim savaşı önlesin, uluslararası durum halklar açısından elverişli bir yönde gelişecektir ve dünyanın önünde parlak bir gelecek vardır.»

Çiao Kuan-hua daha sonra sömürgeciliğe karşı mücadele, Kore, Orta Doğu, silahsızlanma, kalkınma ve Birleşmiş Milletler-tüzüğü konusunda Çin Halk Cumhuriyetinin görüşlerini açıklamış, son olarak Güvenlik Kurulu daimi üyelerinin veto hakkının kaldırılmasını talep etmiştir. Bilindiği gibi Çin, Güvenlik Kurulu'nun beş daimi üyesinden biri olarak veto hakkına sahiptir, ancak bir süper devlet olmadığı ve Birleşmiş Milletler'e tamamen Üçüncü Dünyanın demokratik iradesinin hakim olmasını istediği için, ABD ve Sovyetler Birliği'nin ikide bir başvurduğu veto hakkının kaldırılmasını desteklemektedir. İki süper devlet ise diğer ülkeleri tahakkümleri altına almak amacı güttüklerinden, bu demokratik talebi engellemekte ve Birleşmiş Milletler'i iş göremez hale getirmeye çalışmaktadırlar.

Çiao Kuan-huan'ın 26 Eylül 1975 konuşmasının tam metnini yakında okuyucularımıza sunacağız.